

ЕЛИН ПЕЛИН
МЕЖДУ НАШИТЕ ПОЕТИ И
ПИСАТЕЛИ
ПРИ ЕЛИН ПЕЛИН

chitanka.info

„За себе си, за това, което съм работил и работя и къде съм бил, аз няма нищо да ви кажа. Това не е потребно нито на другите, нито на мен.

Що се отнася до нашия литературен живот, ще ви кажа, че такова нещо в нашата родина може да се подозира, но не съществува. Писатели имаме, но литература нямаме. Ние нямаме национална литература, пораснала на наша родна почва, посъта от български дух, чисто наше народно дело, скъпоценна и необходима радост за всекиго — като народен символ и народен лик. Всички наши писатели са слаби и немощни в своята област. На едни от тях липсва талант, на други — култура и на всички — дееспособност. Те почват като дилетанти и през, целия си живот остават такива. Ония от тях, които живеят със съзнанието на истински писател стават смешни, защото искат да съперничат с великите на културните европейски страни. Всички са недозрели и кисели плодове на нашата зелена култура. Нашите писатели не познават народната душа, чужди са на живота, не знайт неговите духовни глъбини, не търсят съкровищата на теми и вдъхновение, което се крие в тях. Затова белетристиката у нас е слаба бледна и почти липсва. Стихотворците в това отношение са по-честити. Особеният род техните произведения им дава възможност да чегърят собствените си души, колкото си искат. Те, разбира се, не вадят оттам нещо силно, ценно и оригинално, защото какъв разкош, какво богатство може да има българска душа, пораснала сред такъв груб живот, без всяко културно влияние и възпитание през нейната сиромашка младост. Затова творчеството и идеите на нашите писатели повечето са купешки и миришат на книжност. Липсва им оригиналност, лъх на свежест и трепет на живот. Без път и без литератури традиция, изплашени и изненадани от новите школи и навеи на западните и руската литератури несигурни в духовните си средства, неуверени в силите си, нашите млади писатели са се намерили в голямо чудо. Няма силен талант — па се наложи, да отвори път, та всекиму да олекне.

Условията и средствата също не представляват сгодна почва за литературен живот. Ние нямаме публика с висши духовни интереси, която да обича изкуството и литературата, благородно да ги цени, да има вкус, да ласкае писателя и художника с вниманието и поддръжката си. Нашата интелигенция е убога духом. Липсват и всякакви копнежки към възвишеното, в нея не се тай никаква творческа енергия, тя не цени, не признава и не допуска тая енергия в отделната личност. Всичко в нея е сведено до делнична практичност. Тя има много знания, тя е един приложен ученик за всичко, което може да влезе в мозъка с помощта на паметта, за формулата, за буквата, но тя няма нищо свое — ни душа, ни физиономия. Голяма част от нея е канцеларска интелигенция, а другата кипи в дребни партизански борби, празнослови, фразьорствува и пълни провинциалната атмосфера с евтини демократически гръмогласия и идеики. Част от нея безсрамно демагогствува, лъже и развращава народната душа. От друга страна еснафщина, груби нрави, сиромашия!

В такава некрасива среда, без душа и физиономия, маса без личности, дето не мож познаеш парвенято от истинския човек, ни могат да виреят великите и възвишени образи на творческата мисъл, на литературата и изкуството. На такава публика ѝ дай жълта преса — да храни с нечистотии душата ѝ и да гъделичка мъничкото ѝ любопитство, да възхвалява евтиния морал, да пази и величае официалната ѝ чест, да дразни дребното ѝ честолюбие, да попълнува и задоволява акълчетата ѝ с пикантни новини.

В сред такова общество един писател, един духовен работник е сирак и самотник.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.